

Žaloba o vrácení kupní ceny byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jsou-li tu předpoklady Šu 194 c. ř. s., jest soud povinen, by sám od sebe zahájil znova jednání, jež bylo dle Šu 193 odstavec třetí c. ř. s. prohlášeno za skončené. Z toho, že soud tak musí učiniti sám od sebe, je-li toho třeba, plyne, že strana neučinivši výtek dle Šu 196 c. ř. s. proti usnesení, jímž bylo jednání prohlášeno skončeným, nepozbývá práva, navrhnouti, by jednání bylo znova zahájeno. Avšak odvolacímu soudu jest přisvědčiti v tom, že v tomto sporu nebylo příčiny, by jednání, již skončené, znova bylo zahájeno. Dovolání vytýká, že odvolací řízení jest neúplným, poněvadž nebyla vzata na přetřes námitka žalobcova, vznesená v jeho návrhu na znovuzahájení jednání, že ze skutečnosti, svědky dotvrzené, že mu zboží bylo dodáno 11. června 1921, vyplývá, že žalovaný dodal zboží úmyslně tak pozdě, by žalobce je nemohl prohlédnouti, že tedy jednal obmyslně a že se proto dle čl. 350 obch. zák. nemůže dovolávati ustanovení čl. 347 a 349 obch. zák. To není doplněním ani vysvětlením toho, co bylo dosud předneseno, jež stalo se nutným následkem provedených důkazů, nýbrž jest to tvrzení nové, ku kterému provedené důkazy podnětu nezavdaly. K tomu, by mohly býti dodatečně předneseny nové námitky, nelze skončené jednání znova zahajovati. Námitka tato, byvši vznesena po skončeném jednání v první stolici, jest tedy vyloučena; odvolací soud právem ji pokládal za nedovolenou novotu dle Šu 482 c. ř. s. a dle Šu 504 c. ř. s. nelze k ní přihlížeti ani v řízení dovolacím.

Čís. 2512.

Pokud se smí odchylovati zboží od vzorku.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1453/22.)

Proti žalobě na zaplacení kupní ceny za dodané etikety namítl žalovaný, že zboží neodpovídá vzorku. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal dle žaloby. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon předepisuje v čl. 340 obch. zák., že zboží musí býti dle vzorku. Do jaké míry se musí zboží srovnávati se vzorkem, o tom rozhoduje vůle smluvních stran, při jejímž výkladu dlužno míti na zřeteli, že na prostá shoda zboží se vzorkem není ani vždy možná a že se dle obchodních zvyku odchylky do jistých mezí připouštějí. Ani z dopisu žalovaného ze dne 18. listopadu 1921, že etikety musí býti živých barev a co nejčistěji provedeny, a z dalšího jeho dopisu ze dne 23. listopadu 1921, v němž svoluje, by žalobce hned etikety zhotovil, když se za to zaručí,

že dopadnou čisté alespoň tak, jaké jsou vzorky, ani konečně z přípo-
vědi žalobcovy, že etikety se budou přesně shodovati se vzorky, nelze
usuzovati, že se nesla vůle stran k tomu, by zboží i co do barev se na-
prsto shodovalo se vzorky a že nejsou přípustny ani odchylky, jaké se
dle obchodního zvyku při tomto zboží uznávají za přípustné. Chtěl-li
žalovaný, aby vyhotovení bylo tak přesné, byl by se musel vyjádřiti
zcela určitě a jasně, by žalobce věděl, jaký závazek se na něm žádá, ze-
jména, když dle znaleckého posudku vzorky byly tištěny cizozemskými
barvami, které v tuzemsku v téže jakosti nebylo lze dostati, a nebylo
možno, zhotoviti zboží přesně tak, jak byly vzorky. Jest proto míti za
to, že dle vůle stran byly co do barev přípustny takové odchylky, na
které se v obchodním styku nehledí. Jelikož odvolací soud zjistil, že od-
chylky zboží od vzorku nepřesahují mezí, dle obchodního zvyku dovo-
lených, posoudil věc správně, uznáv, že zboží jest dle vzorku.

Čís. 2513.

Obecní zaměstnanci.

Nárok dle Šu 3 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n.
na rok 1920, doplněného zákonem ze dne 21. prosince 1921, čís. 478 sb.
z. a n., nepřisluší školníku, jenž vykonává službu pouze jako povolání
vedlejší.

Ustanovení zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 478 sb. z. a n.
dlužno použití i na spory, zahájené před jeho účinností.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1590/22.)

Žalobu školníka proti obci V. o placení požitků dle zákona ze dne
17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 procesní soud
prvé stolice rozsudkem ze dne 23. května 1922 zamítl. Odvo-
lací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posou-
zení věci spatřuje odvolatel v tom, že první soud rozhodl, že žalobce ne-
lze pokládati za zřizence trvale ustanoveného, že na služební poměr ža-
lobcův neprávem použil ustanovení zákona ze dne 21. prosince 1921
čís. 478 sb. z. a n. a že nesprávně rozřešil otázku, zda lze žalobce po-
važovati za zřizence ve smyslu Šu 3 zák. ze dne 17. prosince 1919 čís.
16/1920 sb. z. a n. Výtka tato není v žádném směru odůvodněna. Ža-
lobce domáhá se úpravy svého služebního poměru a služebních příjmů
dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. pro rok 1920,
kterýž upravuje služební poměry trvale ustanovených zřizenců při ob-
cích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a vztahuje se dle Šu 26 téhož
zákona i na trvale ustanovené zřizence obcí školních. Sluší tudíž přede-
vším řešiti otázku, zda žalobce je zřizencem dle onoho zákona a zda má
tudíž nárok na služební požitky, v Šu 11 zákona stanovené. V tom směru
není rozhodným, že usnesením obecního úřadu ve V. ze dne 8. dubna
1920 bylo žalobci přiznání definitivy odepřeno a že si proti tomu nestě-
žoval, nýbrž to, jak onen zákon, který v Šu 24 vyhrazuje spory o příjmy
služební jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebního poměru pořadu
soudnímu a tím vylučuje příslušnost úřadů samosprávních, stanoví po-